

La frase del dia

“Que tenim l'enemic a Madrid ja ho sabia. El que no sabia és que també el tenim a casa”

Montse Bassa, DIPUTADA D'ERC I GERMANA DE DOLORS BASSA

El Conte

Xavier Cortadellas

El jeroglífic

A una tortuga no pots pas dir-li que es quedi confinada a casa durant quinze dies. I dues setmanes més tard tampoc no pots dir-li que haurien de ser quinze dies més o potser encara un mes. I tampoc no pots dir-ho a un cargol. O a un musclo o a una cloïssa o a una ostra. “I a on deixo la casa, després?”, ens dirien. Una vegada, vaig llegir un article al *Reader's Digest*. Era tan jove, que estic parlant d'un temps que llegia tot el que em queia al davant, fos un llibre, una revista o qualsevol paper imprès. Una esponja és el que jo em pensava que era. Però m'equivocava. De jove, veia el món com un lloc advers, molt insegur i molt perillós. Estava convençut que era ple de gent molt més preparada, llesta, atractiva, forta i millor que no pas jo, disposada, a més, a deixar-me sempre públicament en ridícul. I, després, encara hi havia les noies. Em feien sentir infinitament més insegur, no m'atrevia ni a mirar-les a la cara. I com més m'agradaven, pitjor. I sabia que no em podria ajudar ningú perquè els pocs que m'estimaven no hi serien o no estaven prou preparats per ajudar-me.

Per sort, jo era un noi seriós i responsable. Ho era tant, que vaig decidir no esperar més i començar a preparar-me tot sol. Vaig anar a la biblioteca que tenia més a la vora, vaig seure en el racó més apartat, darrere d'una columna, i vaig posar-me a llegir com un boig. Suposo que altres nois o noies haurien optat per preparar-se fent exercicis físics o arreglant-se per mirar de ser més atractius. A mi em va agafar per llegir. Cadascú lluita amb el que li sembla que són les seves millors armes. Estava disposat a no parar fins que estigués ben preparat. Llavors, m'atreviria a sortir al

MARIONA

món i anar a trobar tota aquella gent sempre disposada a deixar-me en ridícul i, també, a plantar-me davant de la noia que m'agradés més de totes i mirar-la a la cara.

Vaig estar mesos vivint com ara vivim tots, confinat. La gran diferència és que no m'enyorava. Naturalment, sabia que hi havia també molta altra gent en el món, però em sembla que ni tan sols no la veia. Tampoc no veia els arbres, les flors, les muntanyes o les estacions que acompanyen el pas dels anys. No em semblaven prou importants, era com si no existissin.

Si recordo aquell article del *Reader's Digest* no és pas perquè estigués ben escrit, sinó perquè el protagonitzaven uns presos engarjolats de feia anys en una presó fosca i humida i rònega de Sud-àfrica. Estaven encara més confi-

nats que no pas nosaltres avui. Però ells, és clar, havien fet alguna cosa, mentre que nosaltres, si més no vist tal com ho veu molta gent, sembla que no. O en tot cas sembla que no tan greu. I sobretot, no tan directament. El fet és que, confinats en una cel·la insana i llòbrega del racó més podrit de Sud-àfrica, aquells presos havien ideat una cosa tan senzilla i enginyosa com els jeroglífics. Al final de l'article, l'autor deia que era el primer jeroglífic de la història. No hi feia res que segurament parlessin en qualsevol llengua indígena, era en castellà. Els el copio:

FOCA
FOCA
FOCA
FOCA
C

de Beethoven.
¿Qué música escuchas?

Fascinat com estava per tot el que veia imprès, naturalment, no se'm va acudir res d'això. Dies més tard, vaig explicar-ho a un amic i, quan va preguntar-me si no sabia que els jeroglífics els havien inventat els antics egipcis, em vaig sentir una mica més ximple. Ja veuen, doncs, que aquell article no quadrava per cap banda. Va fer-me tornar encara més insegur i tímid, va fer-me pensar que necessitava encara més temps i un munt de lectures més abans d'atrevir-me a sortir al món i anar a trobar tota aquella gent que em feia por i sobretot la noia que m'espantava més de totes, que era, per descomptat, la que també m'agradava més. El dia que vaig ser capaç de deixar de confinar-me, de sortir de la meva closca o de la meva clova perquè no soc cap tortuga, cap cargol,

cap musclo, cap cloïssa o cap ostra, i d'anar a trobar tant tota aquella altra gent com també aquella noia, vaig entendre que més d'una vegada s'havien sentit exactament igual que jo perquè no hi ha ningú en aquest món, sigui jove o no, que no s'hagi sentit alguna vegada vulnerable. Fins i tot, és clar, sense necessitat que hagi arribat cap virus. Aquell dia vaig ser capaç, doncs, de desentrellar el jeroglífic més important de la vida. Però em faltaven encara uns quants anys per aprendre-ho. Primer havia de fer cas del que havia sentit cantar a una noia d'aquelles que no em vaig atrevir mai ni a mirar:

Llegeixes massa llibres,
deixa que et toqui el vent.
Com vols saber el que et passa
si et fies dels papers?

Sísif

Jordi Soler

